

prima instanță: N. Mazur
instanța de apel: N. Traciuc, M. Anton, I. Cotruță

dosarul nr. 3ra-1719/16

Î N C H E I E R E

30 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Valentina Clevadî

judecătorii

Oleg Sternioală, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Bobeică Radu, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Bobeică Radu împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la recunoașterea dreptului la indemnizație pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, cu calcularea și achitarea indemnizației,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2016 prin care s-a admis apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale, s-a casat hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 01 februarie 2016 și s-a emis o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă

La 12 octombrie 2015 Bobeică Radu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale (CNAS) prin care a solicitat recunoașterea dreptului la indemnizație pentru îngrijirea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani pentru perioada 09 octombrie 2014-10 august 2015; calcularea și achitarea indemnizației pentru îngrijirea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani pentru perioada 09 octombrie 2014-10 august 2015, conform prevederilor legale.

În motivarea acțiunii înaintate reclamantul a indicat că, la 10 iulie 2014 s-a născut fiul său - Bobeică David, iar la momentul nașterii și înaintea acesteia, atât el, cât și soția lui, erau încadrați în câmpul muncii ca persoane asigurate, achitând contribuții de asigurări sociale.

Susține reclamantul că, până la 08 octombrie 2014, soția s-a aflat în concediu de maternitate, apoi și-a reluat munca cu regim parțial la Școala de Arte Plastice

pentru Copii „A. Șciusev” din mun. Chișinău, iar începând cu 09 octombrie 2014, conform ordinului emis de A.O. „Uniunea pentru prevenirea HIV și Reducerea Riscurilor din Moldova” dânsul a beneficiat de concediu pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, conform prevederilor art. 124 alin. (2) și (4) Codul muncii.

Remarcă reclamantul că, de la 10 octombrie 2014 a revenit la muncă cu regim parțial, iar la 01 martie 2015 s-a angajat la Institutul pentru Drepturile Omului în calitate de jurist și ținând cont de prevederile legale a solicitat și i s-a acordat concediu de îngrijire a copilului din data de 02 martie 2015, revenind la muncă cu regim parțial tot la 02 martie 2015.

Totodată indică reclamantul că, în luna iunie 2015 s-a adresat la Casa Teritorială de Asigurări Sociale a sect. Centru, mun. Chișinău cu cerere privind acordarea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani, respectând termenul legal de 12 luni de la nașterea copilului dar i s-a refuzat, motivul refuzului fiind neprezentarea ordinului cu privire la acordarea concediului de îngrijire a copilului de la al doilea angajator – Institutul pentru Drepturile Omului, din 02 martie 2015, care ulterior a fost prezentat, însă pârâtul nu a ținut cont de faptul prezentării ordinului privind acordarea concediului de îngrijire a copilului de la primul angajator UORN din 09 octombrie 2014, fiind ignorată perioada aflării sale în concediu de îngrijire a copilului începând cu 09 octombrie 2014 până la 28 februarie 2015.

Mai menționează reclamantul că, la 18 august 2015 a depus o cerere prealabilă către conducerea Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Centru, mun. Chișinău prin care a solicitat stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani pentru perioada 09 octombrie 2014-10 august 2015, iar la 11 septembrie 2015 a primit răspuns prin care i s-a refuzat această cerință.

Consideră reclamantul refuzul pârâtului ca nefondat și contrar Legii, invocând în acest sens prevederile art. 47, 49 alin. (1) și (2) ale Constituției Republicii Moldova, art. 9 și 10 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, art. 26-27 din Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului, art. 22 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 1 al Legii privind sistemul public de asigurări sociale, art. 18 al Legii privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, pct.7 subpct. 2) lit. a) și b) din hotărârea Guvernului nr. 1478 din 15 noiembrie 2002 cu privire la indemnizațiile adresate familiilor cu copii.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 01 februarie 2016 acțiunea a fost admisă. S-a recunoscut dreptul Bobeică Radu la indemnizația pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani pentru perioada 09 octombrie 2014-10 august 2015. S-a obligat Centru Național de Asistență Socială să calculeze și să achite reclamantului indemnizația pentru îngrijirea copilului până la împlinirea

vârstei de 3 ani pentru perioada 09 octombrie 2014-10 august 2015.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 08 februarie 2016, Centru Național de Asistență Socială a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2016, s-a admis apelul declarat de către CNAS, s-a casat hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 01 februarie 2016 și s-a emis o nouă hotărâre de respingere a acțiunii.

La 11 octombrie 2016, Bobeică Radu a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2016, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei și menținerea hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 01 februarie 2016 (f.d. 117-121).

În motivarea cererii de recurs recurentul a indicat că, la examinarea pricinii instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei și a aplicat eronat normele de drept material și procedural prin interpretarea în mod eronat a legislației și neaplicarea legii care trebuia să fie aplicate, fiindu-i încălcat statutul de persoană asigurată care are dreptul la indemnizație pentru creșterea copilului.

Afirmă recurentul că, instanța de apel a concluzionat eronat faptul că nu a contestat decizia conducătorilor CTAS Centru, mun. Chișinău, în baza cărora a fost refuzată stabilirea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani și că aceasta nu face obiect al prezentului litigiu.

Consideră că este în drept de a solicita în temeiul art. 432, 437, 445 lit. f) CPC casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de Bobeică Radu urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin.(1), (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; c) a interpretat în mod eronat legea; d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; 4 d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în

proces; e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu prevederile art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) CPC, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 CPC și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului. Completul judiciar precizează că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Astfel, analizând argumentele recurentului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acesta nu se încadrează în limitele stabilite de norma precizată, instanța de apel aplicând corect normele de drept material și procedural.

Colegiul consideră că, argumentele invocate în cererea de recurs sunt irelevante și declarative, motiv pentru care, acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs întru admiterea cererii și casarea deciziei instanței de apel, în prezenta cauză.

Mai mult, Colegiul reiterează că, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel și relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica vreun temei prevăzut de art. 432 alin.(2), (3) și (4) CPC, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că, motivele indicate nu se încadrează în prevederile normei precizate și nu constituie temei de casare a actului judecătoresc, recursul exercitat având caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În context, completul învederează, prin prisma jurisprudenței CEDO că, „...art. 6 parag. 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a

Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Totodată, instanța de recurs precizează că potrivit articolului 13 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atât în practică, cât și în drept, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, precum și să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcel contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Bobeică Radu, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Bobeică Radu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător

Valentina Clevadî

judecătorii

Oleg Sternioală

Mariana Pitic